

POSTANOWIENIE

Dnia 31 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa M.G.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej nieruchomości położonej przy (...) w W.
o uchylenie uchwał,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 sierpnia 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 5 maja 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 5 maja 2020 r. pozwana Wspólnota Mieszkaniowa nieruchomości położonej przy ul. W. i ul. A. w W. oparła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłankach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

W zakresie pierwszej z powołanych przesłanek skarżący wskazał, że zachodzi potrzeba wykładni art. 30 ust. 1 pkt 2 ustawy o własności lokali w związku z wątpliwościami, czy do sporządzania sprawozdań finansowych przez wspólnoty mieszkaniowe należy stosować przepisy o rachunkowości czy też sposób sporządzania sprawozdań finansowych zależy od umowy stron.

W odniesieniu do tak ujętej podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania należy uwzględnić utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, niepubl., z dnia 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, niepubl., z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, niepubl. i z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 31/18, niepubl.).

Odwołując się do lakonicznej treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania należy stwierdzić, że nie zostały przedstawione przez skarżącego wystarczające motywy pozwalające na uznanie, iż w sprawie zachodzi potrzeba wykładni art. 30 ust. 1 pkt 2 u.w.l. Przepis ten nakłada na zarząd lub zarządcę obowiązek składania rocznego sprawozdania ze swojej działalności. W orzecznictwie przyjmuje się, że odnośne sprawozdanie powinno składać się z dwóch części: opisowej - zawierającej opis działań podejmowanych przez zarząd i finansowej, w której przedstawiana jest analiza wykonania planu gospodarczego obejmująca zestawienie przychodów i kosztów wraz ze stosowną dokumentacją (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2005 r., III CZP

111/05, OSNC 2006, nr 11, poz. 183; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 28 maja 2014 r., I ACa 471/14, nie publ.; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 czerwca 2016 r., VI ACa 1714/14, niepubl.; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 maja 2018 r., VI ACa 1450/16, niepubl.). Zgodnie z dominującym stanowiskiem prezentowanym w orzecnictwie, sprawozdanie finansowe wspólnoty nie musi ściśle odpowiadać wymaganiom przewidzianym w przepisach ustawy o rachunkowości. Jest to bowiem dokumentem o mniejszym stopniu sformalizowania, a - zgodnie z art. 29 ust. 1 u.w.l. - zarząd wspólnoty mieszkaniowej ma obowiązek prowadzić jedynie uproszczoną dokumentację finansową (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 11 lipca 2017 r., VI ACa 681/16, niepubl.; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 4 października 2018 r., I ACa 165/18, niepubl.; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 30 stycznia 2013 r., I ACa 1171/12, niepubl.). Należy podkreślić, że przy opracowywaniu przedmiotowego sprawozdania obowiązują ogólne reguły w zakresie sporządzania dokumentów finansowych jednostki, takie jak zasada jasności, rzetelności, czy kompletności przedkładanych dokumentów (wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 4 maja 2018 r., VI ACa (...), niepubl.). W świetle przytoczonych wypowiedzi judykatury należy stwierdzić, że skarżący nie wykazał, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Powołując się natomiast na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej skarżący wskazał, że sąd odwoławczy pominął zarzuty apelacji, w ogóle nie odnosząc się do nich w treści uzasadnienia, jak również nie wskazał podstawy prawnej oraz motywów, którymi kierował się przy wydaniu orzeczenia. Odnosząc się do tej części wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, należy podnieść, że nie może ona odnieść skutku ze względu na brak powołania w podstawach skargi zarzutów dotyczących naruszenia prawa procesowego. W tym kontekście należy przypomnieć, że Sąd Najwyższy jest związany wskazanymi przez skarżącego podstawami skargi i nie może poszukiwać z urzędu przepisów, które potencjalnie zostały naruszone przez sąd drugiej instancji, a nie zostały wskazane *expressis verbis* w podstawach skargi. Przytoczone przez skarżącego przyczyny kasacyjne

(przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania) powinny być zatem skorelowane ze sformułowanymi przez niego podstawami kasacyjnymi, co nie miało miejsca w okolicznościach sprawy.

Na aprobatę nie zasługuje także twierdzenie o oczywistej zasadności skargi ze względu na dokonaną przez sąd drugiej instancji wykładnię art. 30 ust. 1 pkt 2 u.w.l. Jak wynika z wcześniejszych rozważań, wykładnia odnośnego przepisu dokonana przez Sąd Apelacyjny w (...) wpisuje się w obowiązujący standard orzeczniczy (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2005 r., III CZP 111/05, OSNC 2006, nr 11, poz. 183; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 28 maja 2014 r., I ACa 471/14, niepubl.; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 czerwca 2016 r., VI ACa 1714/14, niepubl.; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 maja 2018 r., VI ACa 1450/16, niepubl.). Określona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi zaś wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej jest możliwa do stwierdzenia *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecnictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).